

0.2 w₂ DescaBar et kabaret

Artur, Artie, Descartes

Na druhé straně místnosti od dveří je barový pult, za ním sedí/stojí Descartes přitocný k lahvi silného alkoholu. Dveře se otevřou, do místnosti se svou typickou nonšalancí vkročí Artie s krabicí pod paží a hůlkou v druhé ruce. Za ním obezřetně, poněkud ustrašeně vstoupí Artur, který za sebou zavře dveře. Artie jej gestem hůlky zadrží.

1. "Rozhlížení"

Artie by se měl zastavit uprostřed pohybu (např. kroku), když zpozoruje onen "zázrak". Artur se s údivem rozhlíží a šel by dál, kdyby jej hůlka nezadržela.

Artie:

Zdá se, že jsme právě svědky jednoho z, v celé historii vesmíru tolik ojedinělých, případů, pro které je člověk rád živ, neboť z jinak nudného a šedého trmácení se odnikud nikam dělá nepřekonatelnou zábavu. Pohled na zázrak, nebo, jak je běžnější pro nás, zaryté odpůrce pověry, fatální omyl.

Artur:

Cože? *Zastaví se o hůlku a zmateně couvne.*

Artie: *Dále si zkoumavě prohlíží místnost.*

Jsme ve špatném podniku. *(Otázka pro scénáristu: A kam vlastně chtěli jít, když sem ne?)*

Artur: *ohlédne se ustrašeně ke dveřím*

Ztratili jsme se?

Descartes bude mít na stolku dvě řady panáků. Menší "plnou" a větší "prázdnou". V tuto chvíli vezme jeden "plný", vypije, a položí k "prázdným".

Artie: *To Artieho uklidní a vyrazí na cestu k baru.*

Kdepak, dokud nalévají, tak ne.

2. Artie si sedá

<"Silly walk">

Artur: *nevěřicně, téměř zděšeně*

Co to vyvádíte?

Artie:

Zastaví se. Zdá se, že normálně jdu. Jde. Jak si lze ovšem empiricky ověřit, „normálně“ je výraz v našem případě zavádějící. (Pro autora: Nebyl by zde možný odkaz na - právě možný svět? Místo toho "normálně", bylo by to pak součástí vysvětlování možných světů.)

Descartes:

Radostně (pokusí se vstát): Konečně zákazníci! Pánové, co vám mohu nabídnout? Teprve tady se mu podaří vstát.

Artie:

Pro mě vodku s platonikem - *tady se zase zastaví, nanejvýš může chytat rovnováhu horní částí těla* netřepat, nemíchat -, tady pro přítele nějakou specialitu.

Descartes:

Pochvalně směrem k Artiemu. Výborná volba, pane. Jako specialitu bych doporučil ukazuje jednotlivé lahvičky long drink Královna Kristýna, nebo Nejlepší z možných koktejlů. Chcete-li něco opravdu silného, mám zde jeden pansofistický megacloumák. Když bude megacloumák v menší lahvičce než ostatní dryjáky, vyzní to lépe.

Artur:

Nemáte čaj? *Přešlápne, nesměle, skoro nešťastně.*
Zpočátku pomalu, přerušovaně. Tak snad bych si dal tu Královnu Kristýnu.

Artie:

Dej si raději megacloumák.

3. Nalévá se alkohol

Descartes: *naleje. Megacloumák postaví na místo, ke kterému by měl mít Artur přístup po předpokládaném posazení.*

Ano, jasně a rozlišeně, jedna vodka s platonikem, jeden megacloumák; ale pánové, prosím vás, nezbuzujte rozruch. *Poslední dobou sem stahuje kdejaká havěť.* Nějaký excentrik v plášti tady působí pozdvižení. Snaží se mě **přesvědčit**, že existují **nepředstavitelné** věci!

Artie: *musí rychle navázat, aby Descartes nenesl hned pití Arturovi.*

Nejste, vy pane, náhodou Descartes?

Descartes:

Máloco je tak jisté, jako toto.

*Artie: *rozhlédne se*

Myslel jsem, že váš bar je větší než tento.

*Descartes: *rozhlédne se, jako by si bar přeměřoval*

Ne, můj bar není větší než tento.

Artie:

Ohlédne se po něm: Arture, prosím tě, přestaň vyvádět hlouposti a pojď si sednout. Teď, *hodilo by se tady vytáhnout nějaký papír nebo nějak jinak dát najevo, že jde o něco důležitého* když jsme tak elegantně setřásli policii, je čas, abych tě zasvětil do případu, v němž figuruješ jako zákazník, vrah i oběť, což mnohé jistě posadí na pozadí.

Artur:

To je v pořádku, já postojím. *Musí to říct tak, aby bylo jasné, že pravým důvodem jeho "postání" je zbabělost.*

Descartes: *KDyž to Desc. uvidí, vezme kalíšek s megacloumákem a jde.*

Zde prosím, pane.

Artur:

Už během Desc. cesty: Cože? *Když Desc. přijde až k němu a podá mu MGC:* Čím to, že chodíte normálně?

Descartes: *zastaví se na místě*

Promiňte?

Artie: *Aniž se podívá směrem k A. a Desc., soustředí se na svůj kalíšek.*

Copak nevidíš, že je totálně namol?

Descartes: *otočí se, je zpět. Uprostřed cesty škytne.*

Děkuji, pane.

Artie: *vstane, natočí se k Arturovi, kopne, "áááá".*

Na zdar „našemu“ podniku!

Artur: *kopne, "áááá" (nebo jiné citoslovce, které by mohli pronést oba, i když by u každého vyjadřovalo právě opačné pocity), poklesne na kolena.
Pane bože...*

4. Vysvětlení počátku příběhu předcházejícího zobrazeným událostem

Artie:

Lahoda, *sedne si* ale teď je třeba roztáhnout oponu, a trochu tě zasvětit do hry, kterou zde hrajeme. Je to hra nebezpečná, téměř jako ruská ruleta.

4.1 Artur si sedá

Artur:

[Zachrčí.] *A vstane.*

Artie:

Tak tedy, možné světy jsme již trochu nakousli, je ti to jasné?

Artur:

[Chrčí.] *Vzpamatovává se, popadá dech, zkouší udělat krok, ale velmi, velmi opatrně a pomalu, jakoby zpomaleně.*

Artie:

Beru to jako ano. Prostě existují možné světy, v nichž je možné vše, co je možné logicky.

Tak tedy já jsem si v možných světech a před nějakým časem bádala po filosofických artefaktech, ověřovala teorie, prostě prováděl svou práci; když tu najednou jsi mě, neznámo jak, vyhledal a žádal o pomoc. V tu chvíli jsem však potřeboval novou kočku, tak jsem ty peníze vzal a neptal se. Byl jsi značně paranoidní, pořád jsi blekotal, že se chceš zabít, nedala se z tebe dostat kloudná myšlenka...asi jako teď.

<Artur pomalu vstává.>

Artie:

Zkrátka, došel jsi k poznání, že existuješ ve mnoha verzích v různých světech, a začal ses bát o svůj život. To napadne každého, že existuje nějaký svět, v němž je člověk mnohem úspěšnější, krásnější a kdo-ví-co-ještě, zkrátka že není třeba se snažit. Ale že jsou i temnější světy, v němž jsi šílený slintající deviant snídající neviňátka a toužící po Božství, to napadne jen málokoho. Následuje ďábelský, maniakální, mrazivý, šokující smích, který musí diváky přivést k takovému děsu, že přestanou (na chvíli) dýchat. Až se znovu nadechnou, musí začít pochybovat o Artieho poctivosti.

~~Měl jsem za to, že se jedná o případ kvantové psychózy, víš co to je?~~

Artur:

~~Ne, to opravdu nevím.~~

<Bez „Silly walk“ si sedne.>

Artie:

~~To je takový vtipný stav mysli, který ti zabraňuje v činnosti, protože jsi přesvědčen, že existuje nějaký svět, v němž jsi mnohem úspěšnější, krásnější a kdo-ví-co-ještě, zkrátka, v němž jsi dosáhl všech svých cílů, není třeba se o ně snažit.~~

Artur:

Jakou Kočku?

Konec 4.1.

Artie:

Cože? Aha, ta je v té krabici. *Starostlivě si krabici hlídá, téměř se s ní mazlí.* Je to klíč ke světům za dveřmi. Hlavně se nesmíme dozvědět, *tady přejde do šeptu, aby kočku náhodou neprobudil (je-li živá) a aby ona pohybem a škrábáním neprozradila, jak na tom je* zda je živá, nebo mrtvá. Po

této kratičké, ale nezbytné technologické vsuvce, ti vysvětlím, proč jsi zemřel.

Následující odstavec bude upraven (= zkrácen). Totiž tvůj protějšek. Došlo k tomu za poněkud dramatictějších okolností, než za jakých jsem tě před okamžikem zachránil. Není třeba barvitých popisů, zůstaňme u toho, že ~~jsem si musel sehnat nový oblek, protože účet za čistírnu byl vulgární.~~ A jen tak tak, že jsem unikl tomu maniakálnímu vrahu. Totiž tobě!

Artur: *ustrašeně*
~~Dobrá, dobrá, ale Dobrý bože,~~ proč?

Artie:
Zdá se, že jsi si usmyslel, alespoň v jednom světě *Z předchozí a následující Artieho repliky je zřejmé, že jsou nejméně 2 Arturové vrazi, tedy tvrzení v replice této je zavádějící, že se staneš Bohem.*

<Descartes ze spánku křičí „Bůh“, kdykoliv je o Bohu zmínka.>

Artur:

To je přeci směšné!

Artie: *Jelikož Desc. spí, sní o Bohu a nenalévá, půjde si Artie posloužit sám.*

To mi povídej. Docílit jsi toho zřejmě chtěl tak, že se vyvraždíš, až na jednu kopii, či originál, chceš-li. *Někdy v tuto chvíli si nalije vodku, kterou bez problémů najde.* Zřejmě, abys odstranil protivníky. A pak provedeš s Bohem amen. *Protože nemůže najít platonika, nesoustředí se pořádně na to, co říká, a mimoděk prozrazuje svůj vlastní plán.* Ten poslední krok jsem *si* ještě *pořádně* nepromyslel. *Nachází platonika.* Rozhodně si ale nepřěji, aby...to, *nalévá platonika, velmi opatrně, což jej nutí dělat pauzy mezi slovy* nad co nic většího nelze myslet...nahradil někdo jiný *než - právě dolil, pohlédne opět na diváky, zarazí se, málem se prořekl - "než já".* *Větu nedokončí, s následující si jde opět sednout.* Zvláště ne někdo tak šílený jako tvůj protějšek. To by mělo nedozírné, ba zcela absurdní, následky. Proto jsem si vyčíhal tvou, a teď mluvím o tobě, Arture, smrt, a zabránil jí.

Artur:

První věta trochu rozhořčeně. To gratuluji, ale co s tím teď já? Vraha jsi dostal, mě jsi zachránil. Odměnu ti bohužel nedám, odešli jsme poněkud ve spěchu, *během následující věty si ostentativně prohledá kapsy* a nestihl jsem si vzít cestovní šeky. *Tady se spíš hodí ráznější utnutí debaty, např.: A vůbec - raději bych věděl...* (Vlastně bych spíše raději věděl), jak se dostanu do toho tvého nejlepšího možného světa, nebo zpátky! *Během této poslední věty vstane a jako by hledal cestu, přesný okamžik určíme na zkoušku.*

Artie:

Arture, Arture, Arture. *Poprvé velmi hněvivě (návnada chce zdrhnout!), přitom vstane. Pak si uvědomí, že musí jemněji, zmírní, a třetí „Arture“ je zase přehnaně vlídné, Artie si sedne.* Ještě se nemohu sbalit, říci „Tak a je hotovo!“, jít se opít a považovat svou práci za ukončenou. Totiž - cíl vystoupit na piedestal vyhrazený pro Primum movens, zdá se, jsi pojal v mnoha možných světech, takže po krku ti jde celá smečka *zdůraznit „celou smečku“, přitom by Artie mohl sledovat, jestli to na Artura zabírá.* tvých protějšků.

Artur: *Rozhodně zabírá, s Bohem si Artur opět vyděšeně sedá.*

Můj Bože... *Pauza. Nadechnutí, jako by mu něco došlo, a s dalším nadechnutím k Artiemu:*

Nicméně, když nad tím tak přemýšlím, nemohu se někde schovat?

Artie: *Se zaujetím, to by mohlo být v souladu s jeho cílem. - I když zatím si vlastně nemůže být jistý. Možná by zde mohla být spíš otázka, např.: Kampak míří tvá udivující schopnost přemýšlet?*

Líbí se mi, kam míří tvá udivující schopnost přemýšlet!

Artur: *K divákům, přemýšlí, dedukuje.*

Být zavražděn, to je přeci něco nepředstavitelně odporného a zlého.

Artie: *Stále nemůže tušit, co z Artura vyleze. Proto by jej měl velmi soustředěně sledovat a v otázce by měla být nejistota a zvědavost - kam to teda povede?*

Ano?

Artur:

A tedy, v nějakém ~~jedině~~ dobrém světě či v tom Tvém nejlepším ze všech možných (v tomto momentu by Artie mohl dát najevo uspokojení - Artur jej stále bude následovat, sedl mu na vějičku z konce 1. scény) bych mohl vraždě uniknout! *Konec dedukce, radostný závěr. A po chvílce, když to domyslí, pronese ještě radostněji a zasněně (možná vstane a zůstal by stát - jsa úplně mimo - až do své další repliky).*

~~<Artie mu už nevěnuje pozornost, Artur pronáší polohlasem, zasněně>~~ *Artie se zatím napije, nebo si jde zase nalít, aby tomu nápadu připil.*

A zase tě získat, má Lásko!

Artie:

~~Co teprve v tom nejlepším z možných!~~ Výborně! *Poplácá Desc., a tím jej probudí.* Barmane, co jste mu to nalil?

Descartes: *Odpověď právě probuzeného velmi ovíněného člověka musí být trochu zmatená, nejasná - nějak se s tím pohrejte, Michaelo, Petře!*

Pansofistický megacloumák.

Artie:

Zabalte mi celou lahev s sebou!

Artur:

~~<vytržen>~~ *Teprve teď se vzpamatuje.*

No jo, ale jak se tam dostat? *Chce se dostat ke krabici.* Jak funguje ta tvoje Kočka?

Artie: *Velmi rychle (využije znalosti scénáře:-)) krabici skryje za sebou a pravou rukou s hůlkou drží Artura v bezpečné vzdálenosti.*

Ta Kočka není má, nýbrž Schrödingerova... Asi by se, Erwin, dost divil, kdyby tušil, k čemu používám jeho Micinku. *Nyní se otočí čelem k Arturovi a asi musí i vstát, aby dal jasně najevo – na Kočku mi teda nešahaej!* Musím se ale přiznat, že jsem se trochu bál, aby ses nechopil některého alternativního plánu.

Artur: *Tahle replika mi zatím nesedí, nelze z ní pochopit to, co má Petr autor na mysli... Je to příliš zakuklená narážka, a nebude-li pochopena (což je vyloučeno), je to vlastně v rozporu s předchozím textem.*

Ustoupit pokusu vyšvihnout se nad člověka nehodlám, a vraždit mi přijde nehygienické.

Artie: *Vzhledem k výše uvedenému zatím nevím, jak se napojí tato replika. První návrh řešení je už zde, ale ještě to není úplně ono.*

Jakmile zaslechne nadčlověk, Artur jej chvilkově přestane zajímat, neboť právě rozlouskl to, na co výše nemohl přijít.

Nadčlověk! Nietzsche! Tak lze přeci zabít Boha! Artur nechápe. Aby tvůj zlotřilý protějšek mohl uskutečnit svůj plán, musí mít Nietzscheho (čti, nejspíš, nýčšovo) kladivo! Artur stále nechápe. A my mu to kladivo uloupíme před nosem!

Prozatím končím se zpracováním zde. Následující pasáž je složitá na předvedení nejen k výše zmíněné, v podstatě jen drobné komplikaci – mírná úprava dané repliky to vyřeší. Větší komplikace vyplývá z toho, že scéna vlastně už má dramatický vrchol za sebou – tím bylo ono Arturovo „prozření“ a objev, že se musí vydat do NMS. To sice není velká novinka, protože tím směrem vyřáží už na konci I. scény. Ovšem teď už Artur chápe, proč tam musí.

Z tohoto důvodu by chtělo navázat s tím kladivem tak, aby to více souviselo (ve smyslu – „OK, jdeme do NMS, ale k tomu potřebujeme kladivo, protože blablabla“). Ve stávající podobě žádná souvislost není vyjádřena, a proto tento konec působí jako pouhý přílepek.

Artur:

Nemyslíš spíše Thorovo?

Artie:

Scientia non est modo potentia, čili vědění není pouze moc, ale i schopnost nevypadat směšně. Nietzscheho kladivo je filosofický artefakt, pozůstatek po nebožtíku Nietzsche, po kterém pátrám již velmi dlouho.

Artur:

Dobrá, tedy, zbývá najít Kladivo a nejlepší z možných světů.

Descartes:

Myslíte toto Kladivo?

Nechal mi to tu ten chlápek v plášti.

Artie:

Pane Descartesi, co víc si mohu přát, než lahev vašeho pansofistického
megacloumáku a Kladivo!

Artur:

To je jako deus ex machina!

Descartes:

Prý Deus! Descartes se jmenuju. Na, vemte si to, stejně to tady jenom
překáží.

Artur:

Kladivo jsme získali tak rychle, že jistě nemáš další část plánu
promyšlenu!

Artie:

To se, milý Arture, pleteš. Je mi už téměř jasné, kam půjdeme nyní. A to
díky tady panu Descartesovi. Tahle opilecká verze nejspíš vyznává heslo
„Bibo ergo sum“, čili „Chlastám, tedy jsem“, ale jeho protějšek, který
proslul konstruktivnější skepsí, předchází Wilhelma, původce pojmu, do
něhož chceme, takříkajíc, vniknout.

Artur:

Aha?

Artie:

Vpřed, za Leibnizem!

<„Silly run“ dveřmi do dalšího světa.>